

ภาษาไทย

ภาษาไทย หรือ ภาษาไทยกลาง

เป็นภาษาราชการและภาษาประจำชาติของประเทศไทย
ภาษาไทยเป็นภาษาในกลุ่มภาษาไท ซึ่งเป็นกลุ่มย่อยของตระกูลภาษาไท-กะได
สันนิษฐานว่า ภาษาในตระกูลนี้มีถิ่นกำเนิดจากทางตอนใต้ของประเทศจีน
และนักภาษาศาสตร์บางส่วนเสนอว่า

ภาษาไทยน่าจะมีความเชื่อมโยงกับตระกูลภาษาออสโตร-เอเชียติก
ตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน และตระกูลภาษาจีน-ทิเบต

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระดับเสียงของคำแน่นอนหรือวรรณยุกต์เช่นเดียวกับภาษาจีน
และออกเสียงแยกคำต่อคำ ภาษาไทยปรากฏครั้งแรกในพุทธศักราช 1826
โดยพ่อขุนรามคำแหง และปรากฏอย่างสากลและใช้ในงานของราชการ เมื่อวันที่
31 มีนาคม พุทธศักราช 2476 ด้วยการก่อตั้งสำนักงานราชบัณฑิตยสภาขึ้น
และปฏิรูปภาษาไทย พุทธศักราช 2485 คำว่า ไทย หมายความว่า อีสภาพ
เสรีภาพ หรืออีกความหมายหนึ่งคือ ใหญ่ ยิ่งใหญ่
เพราะการจะเป็นอิสระได้จะต้องมีกำลังที่มากกว่า แข็งแกร่งกว่า
เพื่อป้องกันการรุกรานจากข้าศึก คำนี้เป็นคำไทยแท้ที่เกิดจากการสร้างคำที่เรียก
"การลากคำเข้าวัด" ซึ่งเป็นการลากความวิธีหนึ่ง ตามหลักคติชนวิทยา
คนไทยเป็นชนชาติที่นับถือกันว่า ภาษาบาลี

ซึ่งเป็นภาษาที่บันทึกพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นภาษาอันศักดิ์สิทธิ์และเป็นมงคล
เมื่อคนไทยต้องการตั้งชื่อประเทศว่า ไทย ซึ่งเป็นคำไทยแท้ จึงเติมตัว ย
เข้าไปข้างท้าย เพื่อให้มีลักษณะคล้ายคำในภาษาบาลี -
สันสกฤตเพื่อความเป็นมงคลตามความเชื่อของตน

ภาษาไทยจึงหมายถึงภาษาของชนชาติไทยผู้เป็นไทนั่นเอง
พ่อขุนรามคำแหงได้ทรงประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นเมื่อปี พ. ศ. 1826 มีพยัญชนะ 44
ตัว (21 เสียง), สระ 21 รูป (32 เสียง), วรรณยุกต์ 5 เสียง คือ เสียง สามัญ เอก โท
ตรี จัตวา ภาษาไทยดัดแปลงมาจากบาลี-สันสกฤต มอญ และ เขมร